

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

2015

Εννιά ναυτικά μίλια από την Κύμη

Μαύρο.

Χρώμα άχρωμο. Αντίθετο στη ζωή, εναντιωμένο εκ κατασκευής στην αντανάκλαση του φωτός.

Αυτό αναζητούσε. Τη σκοτεινή ύλη που μαχόταν την ικανότητα του ανθρώπινου ματιού να ανιχνεύει το ηλεκτρομαγνητικό φως, και η αίσθηση αυτή μετουσιώνεται στην όραση. Το αόρατο σε ορατό. Τα χρώματα του φωτεινού φάσματος που επέτρεπαν σε κάθε έμβιο ον να διαβιού στις παρυφές του γαλαξία μας – σε αυτή την μπλε σφαίρα που πήρε το όνομά της από την ελληνική μυθολογία και τη Γαία.

Είχε πια μεγαλώσει. Άλλοι στη θέση του θα είχαν παραιτηθεί, ωστόσο αυτός δεν είχε σκεφτεί ούτε για μια στιγμή το ενδεχόμενο να αποχωρήσει. Όχι, κάτι τέτοιο θα ήταν μια ήττα. Δεν πέρασε πενήντα χρόνια, σχεδόν μια ζωή, για να εγκαταλείψει τώρα. Όσο υπήρχε ζωή μέσα του, υπήρχε μπροστά του και ο δρόμος. Το μονοπάτι που είχε ο ίδιος ανοίξει συνυπάρχοντας με τους περιπατητές σε μια καταλυτική διαδρομή για τη μοίρα τους.

Συνυπαρξη.

Ο άντρας απέναντί του με το κίτρινο άνορακ και τις αθλητικές γαλότεσες ανασκόπησε στο μυαλό του την ελληνική μυθολογία, ενώ ήπιε μια ακόμα γουλιά από την μπίρα του. Πώς ήταν δυνατόν η Γαία να αλληλοεπιδρούσε με το Χάος λόγω του Έρωτα; Του φαινόταν εκνευριστικά λάθος αυτή η διαπί-

στωση. Εκείνος ήταν σίγουρος ότι ο Έρωτας δεν ήταν μόνο μια δύναμη που έθετε σε κίνηση το σύμπαν. Ο Έρωτας υπήρχε πριν από τη δημιουργία της ίδιας της Γης, πριν ακόμα και από το Χάος. Ήταν υλικός και άυλος. Δεν θα καταδεχόταν ποτέ να καταστρέψει μήτε να ευνοήσει. Θα ήταν ταπεινωτικό για τη μεγαλειότητά του να συμβάλει έστω και στο ελάχιστο στη ζεύξη Γης-Χάους.

Ο Έρωτας ήταν ο μοναδικός αυτοκράτορας του τίποτα και των πάντων. Θεμελιωτής ζωής και θανάτου. Και ο Άρης, ο άντρας με το κίτρινο άνοραχ και τις αθλητικές γαλότσες, ήταν πεπεισμένος πως η γυναίκα στη διπλανή θέση είχε γεννηθεί στην άκρη του Χάους και εκείνος στη διαμετρικά αντίθετη πλευρά της Γης.

Δυστυχώς για εκείνον, βάσει της θεωρίας του, δεν θα μπορούσε να ελπίζει στη μεσολάβηση του Έρωτα για να γεννήσουν Γίγαντες, Τιτάνες, θάλασσες και βουνά – και όμως ο Άρης βρισκόταν σε αυτή τη θέση για χάρη της. Για εκείνη και για την υπόσχεση που της είχε δώσει.

Το Lagoon 450, ένα λευκό καταμαράν δεκατεσσάρων μέτρων κατασκευής του 2010, έμενε εδώ και ώρα αγκυροβολημένο αρόδο καταμεσής του Αιγαίου, ενώ ο ηλικιωμένος άντρας με τα σταφυδιασμένα χέρια και τις καφέ μπότες στόχευε με τη μύτη του μπλε στιλό του τον χάρτη που είχε σχεδιάσει ο ίδιος.

Πάνω του είχαν χαραχτεί δρόμοι, πεδιάδες, μια λίμνη με την υποσημείωση *Βάλτος*, και δύο κύκλοι με ένα βέλος στο κέντρο τους με την ένδειξη: *Έξοδος Κίτρινης Νύχτας και Έξοδος Γιασεμιού*. Ο ηλικιωμένος άντρας εξηγούσε τα σημάδια στον χάρτη και δεν έπαυε να επαναλαμβάνει την εντολή για αποστήθιση των οδηγιών, καρφώνοντας με το βλέμμα τον ανιψιό του.

Ο ανιψιός του, ένα νταβραντισμένο μουλάρι, με το μαλλί σε χρώμα κόκκινο και σχήμα λοφίο κοκαλωμένο από το τζελ, έστριβε τσιγάρο. Ο Πετεινός, αυτό ήταν το παρατσούκλι του, φορούσε το δερμάτινο μπουφάν ξεκούμπωτο και παρίστανε τον εξοικειωμένο με τη θάλασσα μέσα στο στενό σαλόνι του ιστιοπλοϊ-

κού, που ο θεός του είχε τάξει πως θα του κληρονομήσει όταν έρθει η ώρα του.

Τον Πετεινό δεν τον ένοιαζε το σκάφος μήτε και η θάλασσα, και είχε σκεφτεί πολλές φορές πως, μόλις τα κακάρωνε ο θεός, θα πούλαγε το σκάφος την ακριβώς επόμενη μέρα και θα αγόραζε ένα γρήγορο αμάξι από αυτά που τόσο γούσταρε, ίσως μια κόκκινη Ferrari F430, μπορεί μια κίτρινη συλλεκτική Lamborghini Diablo ή, ακόμα καλύτερα, ένα ολοκαίνουργιο αμερικάνικο κατάμαυρο Mustang GT, και δεν θα ξαναπάταγε ούτε σε θάλασσα ούτε σε λιμάνι.

Αυτή την αγάπη για τα γρήγορα αυτοκίνητα είχε χρησιμοποιήσει ο θεός για να τον φέρει κοντά του, και το μπλε Punto GT ήταν το πιο τραγανό καρότο που ο Πετεινός είχε βρει να δαγκώσει από τα λιπόσαρκα χέρια του άντρα που τώρα ζητούσε για δεύτερη φορά από τον Άρη να του αφηγηθεί το σχέδιο με κάθε λεπτομέρεια.

Ο Άρης άρχισε να ιδρώνει, ξεκούμπωσε το άνωρακ που είχε σφραγίσει μέχρι τον λαιμό και προσπάθησε για ακόμα μία φορά να απομνημονεύσει τις οδούς διαφυγής που είχε σχεδιάσει ο Θεός—είχε ζητήσει από όλους για λόγους ισότητας να τον αποκαλούν θείο—κωδικοποιώντας την έξοδο με κάθε λεπτομέρεια: *Αριστερά εκκλησία Άγιος Προφήτης. Εξακόσια μέτρα, δεξιά στο σκοπευτήριο, Μικρό Δρακάκι στην τρίτη στροφή...*

Ο Άρης μπέρδεψε τη διαδρομή. Η μπίρα τον είχε ζαλίσει.

«Μεγάλο Δρακάκι πριν την Έξοδο Γιασεμιού... Όχι, όχι. Μετά αριστερά, μετά το Μεγάλο Δρακάκι, μετά στην Έξοδο των Γιασεμιών... Όχι...» κόμπιασε, έκανε πως σκέφτεται.

«Στον Βάλτο, ρε μαλάκα. Εκατό φορές τα έχουμε πει» δεν άντεξε και πετάχτηκε ο Πετεινός. Γύρισε προς το μέρος της Μάγδας χασκογελώντας, και όταν ξαναγύρισε συνάντησε μπροστά του την παλάμη του Θείου. Ένα πνιχτό γελάκι δραπέτευσε από το στόμα της Μάγδας και τα μπλε της μάτια καθρέφτισαν την ντροπή που ένιωσε ο άντρας με το κοκκινισμένο μάγουλο.

«Κομμένα τα αστεία. Κομμένα τα γελάκια» φώναξε ο Θεός με μια φωνή που έκανε τον Άρη να απορήσει πώς αυτός ο λιπόσαρκος σακάτης με το δερμάτινο μπαστούνι στήριξης έβγαλε τις λέξεις με τέτοιο σθένος.

Ο Πετεινός ένωσε την κάψα να φουντώνει.

«Είστε εδώ για έναν λόγο. Δεν υπάρχει η επιλογή, δεν είναι δική σας επιλογή».

Ο Θεός απομακρύνθηκε από τον Πετεινό, προστάζοντας ξανά τον Άρη να σηκωθεί όρθιος και να φτάσει στον πίνακα με τον χάρτη που είχε δίπλα στον νεροχύτη της κουζίνας.

«Μάγδα, δώσε στον Άρη τις φωτογραφίες» ζήτησε από εκείνη, και η Μάγδα έβγαλε από την τσάντα της το υλικό που η ίδια είχε φέρει.

Ο Άρης έκανε ένα βήμα και πήρε τις φωτογραφίες στα χέρια, ενώ ο γέρος δυνάμωσε το φως της καμπίνας. Ένα ψυχρό λευκό αντανakλάστηκε πάνω στο χαρτί. Το αγόρι τώρα ανέτρεξε στις κόλες A4, συναντώντας τοπία, δρόμους, θάλασσα. Κοίταξε προσεκτικά τη φωτογραφία της ακτής με τα βότσαλα και την ξύλινη προβλήτα. Το θυμόταν αυτό το μέρος. Εκείνος είχε οδηγήσει τη μηχανή πάνω στον χωματόδρομο και η Μάγδα τον είχε οδηγήσει πεζή στο σημείο που είχε υποδείξει ο γέρος. Ήταν σίγουρος για τη φωτογραφία, αναγνώρισε αμέσως τα λευκά βότσαλα, τους μεγάλους πέτρινους βόλους που είχαν φαγωθεί από την αλμύρα και τον ήλιο.

«Τοποθέτησε τις εικόνες στον χάρτη» πρόσταξε ο Θεός με μειλίχια φωνή, ωστόσο ο Άρης δεν πρόλαβε να βάλει τη φωτογραφία με τα βότσαλα στο σωστό σημείο.

Ένα μουγκρητό βενζινοκινητήρα συνδυάστηκε με ένα εκτυφλωτικό φως, που τρύπωσε μέσα από τα φινιστρίνια στο σκάφος. Η Μάγδα και ο Πετεινός ανασηκώθηκαν όρθιοι, ενώ ο γέρος κοίταξε το χρυσό ρολόι του. Ο ήχος από τη μηχανή δυνάμωσε και το σκάφος είχε αρχίσει να γέρνει πλευρικά, σαν τα κύματα να το έσπρωχναν στην αριστερή μεριά.

Ο γέρος έκανε νόημα στον ανιψιό του να καλύψει τον πίνακα και ζήτησε από τον Άρη και τη Μάγδα να κάτσουν πίσω στις θέσεις τους.

Στήριξε το κορμί του με το μπαστούνι και ανέβηκε τα τέσσερα σκαλιά που οδηγούσαν στο κατάστρωμα. Εκείνη τη στιγμή ένας μεγάλος φακός φώτισε την καμπίνα όπου κάθονταν οι τρεις τους, ενώ ένα ταχύπλοο πλεύρισε το καταμαράν. Ο γδούπος που ακούστηκε πάνω από τα κεφάλια τους τους έκανε να καταλάβουν πως δεν ήταν μόνοι. Ο Πετεινός κοίταξε τη Μάγδα σαν να περίμενε μια οδηγία. Εκείνη δεν αντέδρασε. Ο Θεός είχε προστάξει να καλύψουν τον πίνακα και να περιμένουν.

Ο Άρης μπορούσε να δει στο τελείωμα της σκάλας δύο ζευγάρια μαύρες αρβύλες να στέκονται απέναντι από τις καφέ μπότες του γέρου. Έξω από τα φινιστρίνια, μια γαλακτόχρωμη φωτεινή λωρίδα χρωμάτιζε το βάθος με αμυδρό λευκό χρώμα.

Τώρα τα πόδια με τις αρβύλες άλλαξαν πορεία, ενώ μια μαύρη αδιάβροχη βαλίτσα προσγειώθηκε δίπλα στις μπότες του γέρου. Δευτερόλεπτα μετά, ο Άρης άκουσε το όνομά του και ανέβηκε στο κατάστρωμα.

Ήταν μόνοι. Εκείνος και ο Θεός, ενώ το ταχύπλοο απομακρυνόταν στο πέλαγος.

Ο γέρος έδειξε με το μπαστούνι μια μαύρη βαλίτσα και ο Άρης έσκυψε να τη σηκώσει.

«Έλα μαζί μου».

Η αποσκευή ήταν βαριά και αποφάσισε να τη σύρει. Ο γέρος προχώρησε προς τη λευκή λουστραρισμένη πόρτα στο βάθος του καταστρώματος, ενώ το καταμαράν παλαντζάρισε στην ακαταστασία των νερών.

Ο Άρης προσπαθούσε μάταια να αποφασίσει αν αυτό που έσερνε προς την πόρτα ταλαντευόταν από τα απόνερα ή αν κάτι ζωντανό πάλευε να δραπετεύσει δονώντας τη χειρολαβή του.

Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου 2015

«Το αριστερό ψηλά... Το αριστερό, γαμώτο... Τώρα, τώρα κροσέ, μπες μέσα, κλείσε τον χώρο».

Δεν ξέρω αν με άκουγε, αλλά από τις κουρασμένες κινήσεις της μέσα στο ρινγκ και το πρόσωπο απελπισίας που διέκρινα πίσω από την κάσκα της είχα αρχίσει και μετάνιωνα την ώρα και τη στιγμή που είχα πειστεί να την παρακινήσω να συμμετάσχει στους αγώνες.

Ήμουν ιδρωμένος από τους προβολείς και αγγωμένος που παρίστανα τον προπονητή της. Τα λευκά LED φώτα του κλειστού γυμναστηρίου Κανήθου μού την έδιναν στα νεύρα, ενώ διαπίστωνα πως το νευρικό μου σύστημα είχε αρχίσει να κλονίζεται από την υπερένταση. Παρακολουθούσα άπραγος τη μικρή να υποφέρει μέσα σε αυτό το τετράγωνο ρινγκ.

Η μικρή ήταν πια μεγάλη, και όχι στα χρόνια. Είκοσι οκτώ ετών και με τις νέες κρίσεις είχε προαχθεί στον βαθμό της υπαστυνόμου. Η υπαστυνόμος Μαρκένα γέμιζε από ενέργεια σε κάθε αποστολή και το πείσμα της παρέμενε απaráλλαχτο από τη μέρα που γνώρισα αυτό το μινιόν κορίτσι πρώτη φορά, πριν από τέσσερα χρόνια.

Η ενέργειά της είχε εξαντληθεί και το πείσμα της είχε εξασθενήσει στην προσπάθειά της να αποφύγει τα μπλε γάντια μιας κοντοκουρεμένης καραβανού του Στρατού Ξηράς, τουλάχιστον είκοσι κιλά βαρύτερης από εκείνη.

Η Μαρκένα στροβιλιζόταν στο ρινγκ αγκομαχώντας να χυλάσει τον στόχο της αντιπάλου και εγώ σιχτίριζα για την απόφαση της επιτροπής του φετινού «Τουρνουά Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας» να διεξαγάγει τους αγώνες με μόνο μία κατηγορία για τις γυναίκες.

Άδικο και εξωφρενικό, αλλά μπροστά στην έλλειψη θηλυκών συμμετοχών και στο ρεζιλίκι των αρχηγών να χάσουν την ευκαιρία να υπερηφανευτούν για το δόγμα ισότητας και ίσων ευκαιριών των δύο φύλων προτίμησαν να επιτρέψουν σε πενήντα κιλά να πυγμαχήσουν με εβδομήντα, και έτσι να επιβεβαιώσουν με τον πιο εμφαντικό τρόπο το ακριβώς αντίθετο. Παντελής έλλειψη ισότητας ακόμα και στους αγώνες.

Η Μαρκένα είχε ολοκληρώσει έναν χρόνο μαθαίνοντας να πυγμαχεί. Γυμναζόμασταν μαζί τον τελευταίο καιρό, μιας και είχα αποφασίσει πως έπρεπε να συναντήσω ξανά τη γυμναστική, αλλιώς θα με συναντούσε το έμφραγμα στα σαράντα πέντε μου. Η γκαντεμιά ξεκίνησε όταν αυτή η πληροφορία έφτασε στον διευθυντή. Ο Μητσάκης δεν έχασε ευκαιρία και πρότεινε τη συμμετοχή της στους αγώνες και σε εμένα τον ρόλο του προπονητή.

«Τα χέρια ψηλά, λίγο ακόμα έμεινε» φώναξα, ενώ το βλέμμα μου κατέβηκε στα παπούτσια της. Το κορδόνι από το αριστερό της πυγμαχικό μποτάκι είχε λυθεί. Κοίταξα τον θηριόμορφο άντρα δίπλα μου, που ευτυχώς ήταν με την πλευρά μας και δυστυχώς για εκείνον στην προπονητική ομάδα της Μαρκένα. Ο αστυνόμος Βαμβακάς έπιασε το βλέμμα μου και σκαρφάλωσε από τη γωνία στα σκοινιά.

«Τα κορδόνια, τα κορδόνια δεν τα βλέπεις, ρε;»

Αυτό το «ρε» στάθηκε αρκετό για να μας δώσει σημασία ο κοντόχοντρος διαιτητής με το μπλε πουκάμισο και να διατάξει τις δύο αθλήτριες να πάνε στις γωνίες τους.

Σκαρφάλωσα με τη σειρά μου στο ρινγκ και πέρασα κάτω από τα σκοινιά. Η Μαρκένα παραπατούσε προς την προπονη-

τική γωνία μας. Ο Βαμβακάς έσκυψε μπροστά της δένοντας το κορδόνι της. «Πιο αργά» του είπα και άφησα στον αυχένα της μια βρεγμένη πετσέτα.

«Είκοσι δευτερόλεπτα ακόμη. Μην πέσεις χάμω. Ψηλά τα χέρια. Τέσσερις πόντους και νικάς».

Ψέματα. Αν υπολόγιζα καλά το σκορ, η καραβανού ήταν μπροστά δέκα πόντους.

Διέκρινα την εξάντληση στο βλέμμα της και δεν μπορούσα να διαχωρίσω αν το κεφάλι της έγερνε μπροστά από την κούραση ή από την ντροπή που δεν κατάφερε να νικήσει.

«Ψηλά το κεφάλι, χαμηλά το πιγούνι! Κάνε τη να...»

Η σφυρίχτρα του διαιτητή έκοψε στη μέση όποια ατάκα είχα αποσθηθεί από τα «Ρόκι» και με βρήκε να τραβώ την πετσέτα από τον αυχένα της και να αποχωρώ από το ταρτάν.

Τριάντα δευτερόλεπτα, και το βλέμμα μου έφυγε από το ρινγκ δέκα καθίσματα στα δεξιά και πέντε σειρές πάνω, εκεί που ο αρχιφύλακας Ορέστης Ράντζογλου κρατούσε με το δεξί του χέρι το κασκέτο στο κεφάλι του, λες και φοβόταν μην το πάρει ο αέρας, ενώ καθόταν συνοφρυωμένος σταυροπόδι, σαν να πονούσε και ο ίδιος από τις γροθιές στο στομάχι.

Το γήπεδο είχε κοντά στους διακόσιους θεατές, φίλους και συγγενείς των διαγωνιζομένων, και άλλους τριακόσιους ένστολους, οι περισσότεροι συνοδοί και υπασπιστές των καρεκλοκένταυρων συναδέλφων.

Το κεφάλι μου σημάδεψε την πρώτη σειρά. Ο υπαίτιος του εξευτελισμού μας, ο Διευθυντής της Αστυνομικής Διεύθυνσης Εύβοιας Λεωνίδας Μητσάκης, κουστουμαρισμένος στα γκρι και ατσαλάκωτος, χασχογελούσε παρέα με δύο γαλονάδες του Στρατού Ξηράς, ενώ μια αξιωματικός του Ναυτικού έδειχνε κάτι στο κινητό της στον λιμενάρχη Χαλκίδας, που καθόταν δίπλα της.

Γύρισα μπροστά στα τελευταία δεκαπέντε δευτερόλεπτα, με τα μάτια μου πάνω στη Μαρκένα.

Η υπαστυνόμος τα κατάφερε. Δύο ντιρέκτ στο στομάχι, ένα κροσέ στο πρόσωπο, και η καραβανού άρχισε να χάνει τα βήματα της πισωπατώντας.

Η αιφνιδιαστική αλλαγή της κατάστασης με παρασέρνει σε φωνές.

«Ξανά!» ουρλιάζω και είμαι σίγουρος πως η Μαρκένα με ακούει, καθώς καταφέρνει ένα ακόμα κροσέ στα πλευρά. Οι επόμενες δύο γροθιές βρίσκουν αέρα και ελπίζω η ορμή να κάνει την καραβανού να σωριαστεί χάμω. Είναι σκληρή αθλήτρια, η βάση της είναι σωστή, και έτσι καταφέρνει να σταθεροποιηθεί πριν προλάβει να σηκώσει τα χέρια της σε άμυνα. Οι επόμενες δύο γροθιές της Μαρκένα βρίσκουν την γκαρντ της. Τώρα η καραβανού κινείται πλάγια, σαν κάβουρας που έχει αρπάξει τη λεία του και ψάχνει να χωθεί ξανά στη θάλασσα. Ξεφεύγει από τα σκοινιά. Ο χρόνος τελειώνει. Ο ψηφιακός δείκτης κινείται βιαστικά από το 06 στο 03 και η καραβανού μάς χαμογελά πριν καν σφυρίξει ο διαιτητής.

Τέλος αγώνα.

Ο Βαμβακάς ήταν ο πρώτος που μπήκε στο γήπεδο και εγώ τον ακολουθήσα.

«Ισοφάρισα;» Η Μαρκένα μάς ρωτούσε πίσω από τη μασέλα της, ενώ ο ιδρώτας από το μέτωπό της έκανε το αριστερό της μάτι να κλείνει.

Δεν πρόλαβα να απαντήσω. Ο διαιτητής έφτασε δίπλα της, άρπαξε το αριστερό της χέρι και τελικά σήκωσε αυτό της καρβανού.

«Τα πήγες εξαιρετικά» πρόλαβα να πω, ενώ η Μαρκένα έβγαλε την κάσκα και με τα γάντια ακόμη στα χέρια έφυγε αμίλητη από το ρινγκ.

Ο Βαμβακάς την ακολούθησε προς τα αποδυτήρια, ενώ η λεπτή φωνή του Λεωνίδα Μητσάκη σφύριξε μέσα στα αυτιά μου πριν αποφασίσω αν θα τους ακολουθήσω.

Γύρισα πίσω αντικρίζοντας τον διευθυντή να με κοιτά χα-

μογελαστός. Αφεγάδιαστος, το μαλλί περιποιημένο με ζελέ, ενώ τώρα παρατηρούσα το μπλε μαντίλι στο πέτο του.

Δεν ήταν μόνος. Δίπλα του ένας συνταγματάρχης του Στρατού Ξηράς και ένας του Ναυτικού με τα αρχικά ΟΥΚ στο στήθος της στολής με κοιτούσαν σαν να έβλεπαν πρώτη φορά αξιωματικό με μαύρη φόρμα και λευκό φανελάκι.

Κατέβηκα από το ρινγκ προσποιούμενος πως με ενδιέφερε η γνωριμία μαζί τους.

Στο πρώτο «καλησπέρα σας» η φωνή μου καλύφθηκε από τα ηχεία του σταδίου, γλιτώνοντάς με από τα γλειφιμάτα.

«Προσοχή! Παρακαλώ, προσοχή! Όλοι οι παρευρισκόμενοι καλούνται να εκκενώσουν τον χώρο. Παρακαλώ, εκκενώστε τον χώρο!»

Η μυρωδιά καμένου ήταν η σωστή ένδειξη πως η εκκένωση του γηπέδου ήταν απαραίτητη, ειδικά όταν τοπικοί επικεφαλής Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας βρίσκονταν απλωμένοι σε καμιά πενήνταριά καρέκλες μέσα σε ένα κλειστό γήπεδο ενώ σε απόσταση τριών χιλιομέτρων καιγόταν η δημοτική αποθήκη αποκριάτικων κουστουμιών.

Αυτή ήταν η πρώτη πληροφορία που έφτασε στα αυτιά μου μαζί με τις σειρήνες των πυροσβεστικών, και ο Ορέστης στάθηκε δίπλα μου.

«Πάει το καρναβάλι...»

«Καίγεται η αποθήκη;»

«Έτσι άκουσα να λένε».

«Ήθελες να κουστουμαριστείς;»

Έκανε να γελάσει, αλλά η χαιρετούρα του αντίπαλου προπονητή που πέρασε μπροστά μας έσφιξε τα πρόσωπα και των δύο μας.

«Πολύ καλή η δικιά σας... Λίγη δουλίτσα παραπάνω θέλει...»

είπε ο κοντοκουρεμένος άντρας και έκανε πως χαιρετά με το υποτιθέμενο πηλήκιο στο κεφάλι του.

«Και με καμιά τριανταριά κιλά θα την κάνουμε πρωταθλήτρια» φώναξα πάνω από τις σειρήνες, ενώ ένα παρατεταμένο σφύριγμα ακούστηκε από πίσω μας.

Οι συνάδελφοι της Τροχαίας έκαναν νόημα να προχωρήσουμε προς το εξωτερικό πάρκινγκ, δείχνοντάς μας την έξοδο προς την οδό Διομήδη. Ο καπνός ερχόταν από τον βορρά και, αν υπολόγιζα καλά από τις σειρήνες των πυροσβεστικών, ο Ορέστης είχε δίκιο. Οι φωτιές έκαιγαν την προκατασκευασμένη αποθήκη πάνω από την Αθανασίου Διάκου.

Η δημοτική αποθήκη αποκριάτικων στολών δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα τετράγωνο κοντέινερ πεταμένο καταμεσής ενός χωραφιού και περιφραγμένο με φτηνό συρματοπλέγμα. Λόγω της έκτασής της αλλά και της υγρασίας του απογεύματος, υπολόγιζα πως σε λιγότερο από μία ώρα οι πυροσβέστες θα είχαν θέσει τη φωτιά υπό έλεγχο.

«Εδώ αριστερά» έδειξα και προχώρησα προς το αμάξι, με τον Ορέστη να περπατά δίπλα μου.

«Θα με πάρεις μαζί, αφεντικό, γιατί το μηχανάκι το έχω συνεργείο» είπε ο Ορέστης και εγώ άνοιξα το πορτμπαγκάζ του κόκκινου Golf μου, πετώντας μέσα τον σάκο με τις πετσέτες και τα δεύτερα γάντια.

Βαμβακάς και Μινιόν είχαν φύγει νωρίτερα, δίχως κουβέντες και ασπασμούς.

Ο Ορέστης άνοιξε πρώτος την πόρτα.

«Ένα πλούσιμο το θέλει! Πώς το έχεις έτσι, ρε αφεντικό;»

Σήκωσε δυο άδεια μπουκαλάκια με νερό από τα πόδια του και τα πέταξε στο πίσω κάθισμα, δένοντας τη ζώνη του πάνω από το κοτλέ σακάκι του.

«Περιμένω να βρέξει και ύστερα θα το πάω» είπα για να δικαιολογηθώ και γύρισα το κλειδί στη μίζα. Έλυσα με προσπάθεια το χειρόφρενο και με ανάλογη προσπάθεια η σακαρά-

κα μου ξεκίνησε να κυλά πάνω στην οδό Χατζηγιάννη Μέξη. Πέντε λεπτά αργότερα αφήναμε πίσω μας τη μυρωδιά καμένου και πιάνανε την κουβέντα για τον αγώνα.

«Άντεξε περισσότερο απ' όσο περίμενα» σχολίασε ο Ορέστης, ενώ παράλληλα προσπαθούσε να αποφασίσει για το σωστό ύψος στο παράθυρό του. Το άφησε τελικά λίγο πάνω από τη μέση.

Ο Φεβρουάριος ήταν παγωμένος και υγρός, όπως κάθε χρόνο σε αυτό το νησί, ενώ ο αέρας έφερνε κρύο από τον Ευβοϊκό.

«Καλή είναι η Μινιόν. Της έλειπε δύναμη από τα προκριματικά» είπα.

«Η άλλη ήταν νταβραντισμένη. Δεν είχε ελπίδα».

«Περισσότερες ελπίδες από το να φορούσα εγώ τα γάντια».

Ο Ορέστης με κοίταξε ξαφνιασμένος. Έπιασα την απορία στο βλέμμα του, ενώ το αμάξι έπαιρνε τον δρόμο της Δυοβουνιώτη για να φτάσει παραλιακά προς τη μικρή γέφυρα που ένωνε τη Στερεά Ελλάδα με την Εύβοια.

«Ήταν εντολή του Ατσαλάκωτου. Κάποιος από το Σώμα θα έπαιζε στους αγώνες» είπα.

Μια μεγάλη παύση με έκανε να θέλω να ανοίξω το ραδιόφωνο. Δεν το έκανα πριν του εξηγήσω.

«Τη ρώτησα. Εγώ ή εσύ; Εκείνη ήταν που διάλεξε. Τώρα που το σκέφτομαι, νομίζω πως δεν ήθελε να δει τον προϊστάμενό της να ξεφτιλίζεται».

Κατέβασα με τη σειρά μου το παράθυρο. Η μυρωδιά του καμένου είχε εξαφανιστεί ολοκληρωτικά, ενώ ο νοτισμένος αέρας της θάλασσας ψέκαζε το μέτωπό μου με αλμύρα. Ο Ορέστης άνοιξε το ράδιο, ψαχουλεύοντας τους σταθμούς.

«Άντεξε η μικρή» επέμεινε ο Ορέστης, προσπαθώντας να σβήσει όποια ίχνη τύψεων έμεναν ακόμη στο κεφάλι μου, και ύστερα από αρκετά περάσματα μεταξύ ελληνικής ραπ και ξένου RnB τού είπα να το αφήσει στην τελευταία επιλογή.

Εκεί ο Λέοναρντ Κοέν τραγουδούσε το «Night Comes On». Στην ουσία δεν τραγουδούσε, απάγγελλε:

«I'll never come through this alone / She said, I'll be with you / My shawl wrapped around you / My hand on your head when you go».

...Και η νύχτα ήρθε / ήταν πολύ ήρεμη... Αυτό έλεγε ο στίχος.

Η σακαράκα συνέχιζε να φωτίζει τον δρόμο, τα αμάξια, την πόλη.

Δεν ήξερα τι παραπάνω σκεφτόταν ο Ορέστης, αλλά έμεινε ασυνήθιστα σιωπηλός. Ίσως προσπαθούσε να μαντέψει τις σκέψεις μου. Ίσως γι' αυτό δυνάμωσα το τραγούδι και πάτησα παραπάνω το γκάζι.

Η σακαράκα μου έκανε τη δουλειά της και ο Κοέν το ίδιο. Όλα θύμιζαν μια παλιότερη εποχή.

Άφησα τελικά τον Ορέστη στη λεωφόρο Μακαρίου και έκλεισα το ραδιόφωνο.

Ο Ορέστης έμενε στον τέταρτο όροφο μιας πολυκατοικίας του '70 με θέα προς το Κάστρο της Χαλκίδας και κοινόχρηστα περισσότερα από όσα δικαιολογούσε η κουτοπονηριά του διαχειριστή. Κληρονομιά της μάνας του και προικιό του ως μοναχοπαίδι. Ο αρχιφύλακας δεν ήταν άνθρωπος που τον ενδιέφεραν τα λούσα και γι' αυτό ταιριάζαμε από την πρώτη μέρα.

«Πάρε ένα τηλέφωνο τη Μαρκένα να δεις πώς είναι» είπα πριν κλείσει την πόρτα της σακαράκας και αμέσως έκανα αναστροφή.

Έβγαλα την ταμπακιέρα από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, έφερα ένα πουράκι στα χείλη και φούντωσα την άκρη του ρυζόχαρτου. Τράβηξα την πρώτη τζούρα καπνού βαθιά στα πνευμόνια, οδηγώντας για το σπίτι και αισθανόμενος την ψευδαίσθηση χαλάρωσης που χάριζε η νικοτίνη.

Η αλήθεια είναι πως με τις προπονήσεις και τη γυμναστική είχα καταφέρει να το ελαττώσω το αναθεματισμένο και εφεύ-

ρισκα συνεχώς κόλπα και παγίδες μήπως δώσει ο θεός των αντικαπνιστών και το σκοτώσω ολοκληρωτικά. Τώρα τελευταία είχα στήσει ένα ακόμα τέχνασμα στον εαυτό μου και δεν κουβαλούσα πάνω μου την ταμπακιέρα. Με πόνο ψυχής την άφηνα μια στο αμάξι, μια στο σπίτι, άλλοτε στο Τμήμα, οπουδήποτε μακριά από την εσωτερική τσέπη του παλτού μου – και αν έκρινα από τον αριθμό των τσιγάρων που μετρούσα μέσα της, το κόλπο είχε πιάσει.

Η ώρα ήταν λίγο μετά τις επτά και η λεωφόρος Χαϊνά είχε αρχίσει να γεμίζει αμάξια από τους Αθηναίους εκδρομείς της Κυριακής, που μετά τα όστρακα και τα ούζα έπιναν στην παραλία τον πικρό καφέ του αποχωρισμού από το μπλε της θάλασσας και ξεκινούσαν για το γκρι της πόλης.

Η σακαράκα μου έφτασε στον αριθμό 32 και στο επόμενο στενό έστριψα δεξιά. Στάθμευσα στην άκρη, έσβησα τη μηχανή και τράβηξα μια τελευταία τζούρα από καπνό βανίλιας. Κούμπωσα το παλτό μου μέχρι πάνω και βγήκα έξω από το αμάξι, ανοίγοντας την πίσω πόρτα.

Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει για τα καλά, ενώ μια λάμπα της ΔΕΗ τρεμόπαιζε στην άκρη του δρόμου. Δίστασα. Προσπαθούσα να απασχολώ το μυαλό μου και να μην το συλλογίζομαι, αλλά τώρα η σκέψη με γέμισε λύπη. Οι μέρες περνούσαν.

Έχωσα το μισοτελειωμένο πουράκι σε ένα από τα μπουκαλάκια νερό που είχε εκσφενδονίσει ο Ορέστης στο πίσω κάθισμα και τακτοποίησα όπως όπως το εσωτερικό, πετώντας τελικά τρία άδεια μπουκαλάκια και δυο λαδωμένα χαρτιά τυρόπιτας στον κάδο απέναντι από την πολυκατοικία όπου έμενα. Την ταμπακιέρα την απόθεσα ξανά στο ντουλαπάκι συνοδηγού και κλείδωσα τις πόρτες.

Η γειτόνισσα του τρίτου ορόφου, σαν καλή κουτσομπόλα, παρακολουθούσε τις κινήσεις μου και εγώ σαν αξιόμαχος ύποπτος έκανα πως δεν τη βλέπω. Άνοιξα την εξώπορτα της εισόδου και έφτασα με το ασανσέρ στον τρίτο. Στην πρώτη στροφή

του κλειδιού, κατάλαβα πως η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη και εκείνη μέσα.

Η μυρωδιά από μαϊντανό και κρεμμύδι το επιβεβαίωσε. Όταν άνοιξα την πόρτα του δωματος, ένα στρωμένο τραπέζι με περρίμενε στη μέση του σαλονιού.

«Νικήσατε;» ήταν το πρώτο που με ρώτησε σαν με είδε να της χαμογελώ.

«Χάσαμε» είπα με απaráλλαχτο χαμόγελο και έκλεισα την πόρτα πίσω μου.

Η Ιουλία στριμώχτηκε μπροστά από την καρέκλα για να με φτάσει και ακούμπησε τα χείλη της στα δικά μου.

«Έχει ζεστό νερό. Να κάνεις ένα μπάνιο πριν φάμε» είπε και ξαναέφυγε σαν αερικό για την κουζίνα.

Ενάμιση χρόνο σε σχέση μαζί της, ενάμιση χρόνο με μια γυναίκα όμορφη και έξυπνη, δημοσιογράφο και συνεταίρο της αδελφής μου στο τοπικό δημοσιογραφικό σάιτ *Evia's tree*. Ενάμιση χρόνο που αναρωτιόμουν αν μου άξιζε.

«Μαγείρεψες δηλαδή;»

«Τα έχει παίξει ο φούρνος στο σπίτι μου και είπα να φάμε εδώ».

Έβαλε τα χέρια της κάτω από τη βρύση και άνοιξε τη βάννα.

«Μπορούσαμε να βγούμε έξω».

Το νερό σταμάτησε να τρέχει. Γύρισε και με κοίταξε.

«Ας μη χαλάμε τον χρόνο μας με άλλους».

Δεν ξέρω αν υπήρχε κάποιο ειδικό ένζυμο που άλλαζε τη γεύση στο σάλιο, αλλά θα ορκιζόμουν πως γεύτηκα αμέσως την πίκρα στο στόμα μου.

Έβγαλα την μπλούζα και έσυρα το κορμί μου μέχρι το μπάνιο. Ό,τι βάρος δεν κατάφερε να φέρει στο σώμα μου η ένταση του αγώνα έφερε μια της πρόταση σε ένα μόλις δευτερόλεπτο.

Η Ιουλία θα έφευγε για το Παρίσι τέλος της εβδομάδας, για μεταπτυχιακό στη δημοσιογραφία. Μια υποτροφία που είχε κερδίσει με το σπαθί της, λογχίζοντας την καρδιά μου.

Μπήκα κάτω από το ντους και άφησα το νερό να τρέξει πάνω μου.

Όποτε πλησίαζα την ευτυχία, αυτή την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια.

Άδειασα το σαμπουάν στο κεφάλι μου και τα δάχτυλά μου γλίστρησαν στα μαλλιά μου με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η Ιουλία θα ξεγλιστρούσε από την Εύβοια τις επόμενες μέρες – άηχα, δυναμικά, καθαρίζοντας το παρόν της με ένα υποσχόμενο μέλλον.

Όταν βγήκα από το μπάνιο, με περίμενε στο τραπέζι. Φόρεσα τζιν και ένα καθαρό μπλουζάκι και κάθισα δίπλα της.

«Πιστεύω να μην απαιτούσε επίσημη ενδυμασία το δείπνο, κυρία μου».

Χαμογέλασε.

Έβαλα στα ποτήρια μας κρασί και εκείνη σέρβιρε στα πιάτα μας από μια σαλάτα με λευκό λάχανο, πιπεριά τουρσί και αγγούρι.

«Στην υγεία μας!» είπα και πρότεινα το ποτήρι προς το μέρος της. Έπιασε το δικό της με τα λεπτά της δάχτυλα και ευχήθηκε:

«Στην επόμενη νίκη!»

Το κρασί γαργάλησε τον λαιμό μου. Ήταν γλυκό και δροσερό. Στη μέση του τραπέζιού μια πιατέλα με παπαρδέλες, κόκκινη σάλτσα, μύδια και φρέσκο καλαμάρι άχνιζε, ευωδιάζοντας το δώμα με ντομάτα και κρεμμύδι.

«Πώς τα πήγε η αθλήτριά σου;» ρώτησε.

«Άντεξε, αλλά η αντίπαλος ήταν πιο έμπειρη».

«Στεναχωρήθηκε;»

«Δεν κατάφερα να τη ρωτήσω» είπα μασουλώντας λάχανο και ψωμί.

«Τι εννοείς;»

«Έπιασε μια μικρή φωτιά σε μια αποθήκη λίγα χιλιόμετρα μακριά και εκκενώσανε το γήπεδο άρον άρον για προληπτικούς λόγους».

«Να την πάρεις τηλέφωνο».

«Θα τη δω αύριο στο Τμήμα».

«Ο αθλητής χρειάζεται καλή ψυχολογία για να νικά. Να νιώθει τον προπονητή δίπλα του».

Άδειασα το πιάτο μου από τη σαλάτα και μου ξέφυγε ένα «Πρέπει να βρω κι εγώ ψυχολογία από βδομάδα».

Η Ιουλία μου χάρισε ένα ακόμα λαμπερό χαμόγελο, από αυτά που έδινε αβίαστα στα κομπλιμέντα μου.

«Ήταν μοναδική ευκαιρία. Τα έχουμε ξανασυζητήσει. Δεν μπορούσε να χαθεί...» είπε.

Σέρβιρε από την πιατέλα με τα μακαρόνια στο πιάτο μου και έβαλε στο δικό της τελευταία. Έτριψα πιπέρι και στους δύο και πριν από την πρώτη μπουκιά την άκουσα να λέει:

«Έβαλες κι εσύ το χεράκι σου σε αυτό».

Ευτυχώς που πρόλαβα να καταπιώ, γιατί αλλιώς θα μου είχε σταθεί το πλοκάμι στον λαιμό.

«Αν καταλάβαινα πως θα έφευγες επειδή δεν μένουμε μαζί, θα είχα αναθεωρήσει την απόφασή μου».

Γέλασε. Ο μορφασμός της έδειχνε πως απολάμβανε το συναισθηματικό μου ξεγύμνωμα.

«Δεν εννοώ αυτό. Το ξέρεις. Τα έχουμε συζητήσει αυτά. Η υπόθεση με τα τοξικά ήταν το κλειδί για να μου δώσουν την υποτροφία. Μάντεψε ποιος έλυσε αυτή την υπόθεση».

Εγώ.

Η Ιουλία και η έρευνά της με είχαν σπρώξει στη λύση της προηγούμενης υπόθεσης και εγώ ρίσκαρα δουλειά, βαθμό και αποτομή από την ενεργό δράση. Ρίσκαρα. Κέρδισα, αλλά έχανα εκείνη.

«Τι ώρα φεύγει η πτήση;»

«Φάε και έχουμε χρόνο για αυτά».

Υπάκουσα.

Ένιωσα τη γεύση του γλυκάνισου από το ούζο, τη γλύκα της ώριμης ντομάτας, τον μαϊντανό στο ζουμερό μύδι. Η Ιουλία ήταν τρομερή μαγείρισσα, δέκα χρόνια νεότερή μου και γοητευτικά

έξυπνη. Άξιζε κάθε ευκαιρία και δεν θα ήμουν εγώ ο χωρισμένος με παιδί που θα της έκοβε τα φτερά.

«Είμαι περήφανος για σένα».

«Τόσο πολύ σου άρεσε το καλαμάρι;»

«Τα μύδια μου άρεσαν» είπα για να την πειράξω. «Το καλαμάρι ήθελε λίγο ακόμα βράσιμο» συμπλήρωσα.

Πήρε ένα μαχαίρι, έκοψε το καλαμάρι σε μια μικρή ροδέλα και το δάγκωσε επιδεικτικά μπροστά μου.

«Λουκούμι είναι» είπε σοβαρή και σέρβιρε στο ποτήρι της κρασί.

Εγώ με το ζόρι να είχα πει δυο γουλιές.

«Έχω άγχος, Χρίστο. Είναι μεγάλο βήμα για μένα».

Μέσα μου φλέρταρα με την ιδέα να της πω να μην πάει, να το ξανασκεφτεί, αλλά μπάζωσα το στόμα μου με άλλη μια μπουκιά παπαρδέλες.

«Δεν είμαι και καμιά παιδούλα... Άλλοι θα σκότωναν γι' αυτή την υποτροφία».

Κατάπια την μπουκιά μου και της χαμογέλασα. Η πείρα μου είχε αποδείξει πως άλλοι σκότωναν για πολύ λιγότερα.

Ένιωσα μια γλυκιά αίσθηση γυναικείας στοργής να με αγκαλιάζει και μια βαθιά θλίψη που αναγνώριζα πως οι φορές που θα ένιωθα το κορμί της Ιουλίας στα χέρια μου μπορούσαν πια να μετρηθούν.

«Κουράστηκες σήμερα ή...;» ρώτησε λάγνα. «Σε θέλω» ψιθύρισε.

Το τηλέφωνο χτύπησε στη μία και τέταρτο, ενώ το ανοιχτό παντζούρι του σαλονιού κοπανούσε από τον αέρα στην κάσα του παραθύρου.

Η Ιουλία τράβηξε την κουβέρτα προς το μέρος της και εγώ σηλώθηκα από το κρεβάτι, φτάνοντας μισόγυμνος στην κουζίνα.

«Τι έγινε, ρε;»

«Αφεντικό, είπα να μη σε ενοχλήσω. Ο Ατσαλάκωτος όμως ζητά εσένα».

«Πού να έρθω;»

Δεν επέμεινα να ρωτήσω παραπάνω. Ήταν από τις λίγες φορές που άκουγα τον Ορέστη ταραγμένο, και ήμουν βέβαιος πως σε λίγα λεπτά θα διαπίστωνα τον λόγο.

Έψαξα την ταμπακιέρα στην τσέπη του παλτού μου.

Διάολε! Την είχα αφήσει στο αμάξι.

Ένας άντρας απειλεί να πηδήξει από την ταράτσα ενός ξενοδοχείου, όταν φτάνει για τη διαπραγμάτευση ο αστυνόμος Καπετάνος. Ένα ταρικοευμένο τσακάλι ανακαλύπτεται στην ντουλάπα του, ενώ η αντιτρομοκρατική φτάνει στην Εύβοια. Εθνικιστικά στοιχεία στα σώματα ασφαλείας, το κυνήγι ενός δολοφόνου που αφήνει για σημάδι ένα βαλσαμωμένο ζώο και μια θεωρία συνωμοσίας που κανείς δεν θέλει να επαληθευτεί... Ένα πρόγραμμα προσηλυτισμού πιστών «στρατιωτών» που έχει καλύψει εδώ και χρόνια τις στολές με κουστούμια... Ποιος κινεί τα νήματα; Πόσο δύσκολο είναι να νικήσεις όταν ο εχθρός έχει δημιουργήσει το παιχνίδι;

**ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΣΕ «ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ»**

Ο αστυνόμος Καπετάνος είναι η ελληνική
εκδοχή του επιθεωρητή Βαλάντερ.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΡΚΑΡΗΣ

ISBN 978-618-03-2574-4

9 786180 325744

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82574

